

MANTANA 2

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 2

Únor 2009

ÚVODNÍK

Nový rok vstoupil do druhého měsíce, zima nám nadělila dostatek sněhu, takže můžeme trénovat nejen na stěně, ale i na lyžích, tak co si více v tomto čase přát? Snad aby už brzy přišlo jaro a my mohli konečně vyrazit do skal, protože lezení venku je úplně o něčem jiném. Už se zase těším, až mě bude skála hřát při lezení do rukou a při dobírání na vrcholu na mě bude krásně svítit slunce. Už aby to bylo. Ale zpátky do reality, vždyť je teprve únor a na jaro si budeme muset ještě asi měsíc počkat. Aby nám to uteklo, připravili jsme pro vás ještě na únor jednu metodiku (viz. pozvánka uvnitř) a na první jarní den jsme naplánovali otvírání skal na Kozelce. Doufám, že počasí už bude jarní a že si tuto akci všichni užijeme za krásného počasí. A kdyby náhodou počasí na jaře ještě stávkovalo a nemohli jsme vyrazit do skal, tak v dubnu se určitě potkáme na valné hromadě, která letos vychází na 6.4.2009, a nebo v Perštejně na jarní metodice (termín ještě bude upřesněn). A pak už tady bude Sv. Jiří a s ním nejen hadi a štíři, ale také určitě tolik očekávané sluníčko a tedy možná první letošní výlet na písek. No a v květnu nás opět čekají dva prodloužené víkendy, které přímo lákají k nějakému výletu do skal. Myslím, že se je rozhodně na co těšit, tak hlavy vzhůru, už to nebude dlouho trvat a další lezecká sezóna je tu coby dup.

Jiří

Ötztálské Alpy

Mutmalspitze 3 522 m,
Hintere Schwarze 3 624 m

18.2.2007

Leoš Dvořáček

V polovině února dostávám nabídku k výletu do zimních Alp. Jelikož zvoucími jsou Pája a Kája z Tisé, není se dlouho o čem rozhodovat. Jde totiž o skutečné pohodáře a spolehlivé parťáky. Vyrážíme noční jízdou jejich Fokusem směr Ötztal. Karel se dobrovolně pro tuto jízdu zaslíbje volantu a tak na mě a Páju zbývá ta vděčnější „povinnost“, ujmout se náhodně objevené lahve vína v jejich voze. Chutná nám a tak na čerpačce dokupujeme ještě nějakou výbavičku. Cesta tentokrát ubíhá (alespoň nám dvěma) velice rychle. Nese se ve znamení směsice povídání, zpěvu a výbuchů

smíchu. Na přespání zastavujeme ve vyzkoušeném Snow-parku v Ötztalu. Díky pomoci přátel, jsem spal dokonce ve spacáku! :-).

Krušná rána opilcova! Přesouváme se do Ventu, kde po přebalení vyrážíme k cíli dnešního dne, horské chatě Martin Busch – Hütte. Ta se nachází ve výšce 2 501m v rozvětvení údolí. Za vesnicí naklapáváme lyže a šnečím tempem se plížíme vzhůru. Sluníčko nás vůbec nešetří a vysouší z našich těl veškeré tekutiny. Bouda na dohled a přeci tak daleko! Konečně se ocitáme na zápraží dnešního našeho domova. Rychle ve zbývajícím odpoledni osušit propocené věci a navařit očekávané pití a jídlo. Přímo naproti chalupě máme první cíl našeho zítřejšího výstupu – Mutmalspitzi. Pojali jsme totiž velkolepý plán, že po přechodu tohoto kopce se přesuneme k protilehlému Hintere Schwärze a případně ještě vedlejší Marzellspitze. Všechny tyto vrcholy jsou známé svými severními stěnami o přijatelné délce (cca 250 m) a přijatelném sklonu (cca 50°).

Ve tři hodiny budíček! To miluju! Pravdou je, že pokud jde o lezení, většinou tyto časové šoky snáším lépe. Nabaleno už máme a tak ve 4 už sjíždíme vstříc novým dobrodružstvím. Přejedeme údolí, vyškrábeme se na boční morénu ledovce a pak už jen monotónní šlapačka vysněženým a výše vyledněným úbočím pod vlastní stěnou. Se svítáním jsme už blízko stěny a ten pohled, který se nám naskytnul nevypadá neoptimističtěji. Vstup do stěny je jedno serakovo-trhlinové bludiště, které

pohledem od chaty není vůbec patrné. Nu což, lyže na záda a radostně vzhůru. Kája vyráží první, zdolává ledový výšvih a podtraverzovává slušný serak. My ho s Pájou následujeme. Ocítáme se na zlomu ledovce protkaném spoustou trhlin. Z tohoto úseku jsem rozhodně nejkyslejší, ale je brzy ráno, a tak to snad vyjde bez komplikací. Překonání několika mostů, pár přeskoků trhlin i několik slepých uliček, ale nakonec jsme přeci jenom z tohoto pekla pryč a nad námi ční už jen překrásná firnová stěna osvětlená ve vrcholových partiích ranními paprsky. Hurá do toho! Firn je přímo ideální, zakopáváme tak půl chodidla. Jde to jako po másle, jen ty lyže na zádech jsou znát a tak častěji odpočíváme. Lezeme všichni tři současně a různě se střídáme ve vedení. Při focení ve vrcholových partiích, mě překvapil zbloudilý motýl na sněhu. Odpočíval na mých též odpočívajících zbraních. Asi půl hodiny po poledni jsme na vrcholu Mutmalspitze ve výšce 3522 metrů. Odkrývá se nám překrásný pohled na velkou část Ötztálek, ale především na protilehlou severku Hintere Schwärze. Vypadá celkem impozantně a já kdesi uvnitř začínám trošku pochybovat. Uvidíme pod stěnou, ještě tam nejsme. Po krátkém odpočinku a svačince se vydáváme na sestup. Nejdříve po hřebenu, pak firnovým kuloárem a v místech, kde nám to sklon umožňuje nasazujeme lyže a sjíždíme na ledovec Marzellerferner. Přejíždíme jej a míříme pod nástup do stěny. Odsud už stěna vypadá o poznání přijatelněji a tak bez velkého zdržování zase přivázat lyže na batoh a matroš do pohotovosti. Tady už bude zapotřebí. Stěna je dost zledovatělá. Kája vyráží opět první do čelby a dost svižně ukrajuje první padesátku. Po zaštrandování nás dobírá oba současně, každého na jednom pramenu. Za současného líčení dojmů ze stěny se převazujeme, abychom se mohli vystřídat ve vedení. Taktó postupně nabíráme výšku a blížíme se k vrcholovému hřebínku. Tady odkládáme batohy s lyžemi a nalehko pokračujeme na vrchol. S přibližujícím se vrcholem se přibližuje i večer. Vrcholové snímky pořizujeme kolem půl šesté.

Třetí naplánované stěně, ozářené paprsky zapadajícího slunce, můžeme pouze zamávat. Bez zbytečného otálení rychle dolů. Chceme spát

v závětrí chalupy a ne někde nouzově bivakovat. Sjezd ledovcem Marzellferner za dohasínajícího dne a následně za svitu čelovek byl opravdovou zkouškou orientace i nervů. Myslím, že Pája jediná prospěla na výbornou. Po nekonečném sjezdu následoval ještě nekonečnější výstup ze dna údolí nahoru na chatu. Nicméně i tento úsek naší pouti jsme nakonec zvládli a dobytí jako Stalingrad jsme se v půl desáté vrátili zpět do chalupy. Móc pěkné dvacetihodinové vejšlap!

Další den trochu vyspáváme, máme splněno a čeká nás jenom sjezd do Ventu a zpáteční cesta domů. Tu si zpestřujeme zastávkou v Mnichově. Probíhá zde právě Masopustní veselí a všude je plno lidí, koblih a svařáku. My se zastavujeme v Schustersportu a odměňujeme se malými dárečky v podobě průvodců. Pak už jenom pozdravit Medvěda při výjezdu z Mnichova a šťastně dojet domů!

Díky za moc pěkné výlet Pájo a Kájo!

HÁDEJ, HÁDEJ KVAKOŠI

Pořád dokola hádat jména nějakých šutrů už je docela ohraná písnička. A tak tu mám jednu inovaci. Jestlipak poznáte, který to kvaker z našich řad se prodírá k vrcholu. Napovím snad jen trochu – má kvakerské srdce! Teda apoň to o sobě tvrdí. ☺

Jo, málem bych zapomněl na výhru. Své tipy nějak sdělte naší kvakerské centrále. Namátkou vybereme jednoho něšťastníka, který bude mít tu čest, strávit lehký pivní dýchánek s pravým, nefalšovaným „Kvakerským srdcem“.

LdS

Jarní metodika na stěně v Kadani (22.2.2009)

Každý, kdo už se nějaké jarní metodiky zúčastnil, ví, že se skládá ze dvou částí. První část probíhá na skalách v Perštejně a ta druhá na stěně v Kadani. Jelikož vloni byla stěna v rekonstrukci, tak druhá část metodiky musela být odložena. A protože v dubnu, kdy se koná metodika v Perštejně, už bývá hezky, rozhodli jsme se udělat druhou část už teď v únoru.

Kdo má tedy zájem jarní metodiku absolvovat, ať přijde v neděli 22.2.2009 v 9.30 hod na stěnu do Kadaně, kde si bude moci vyzkoušet např. jištění a chytání pádu (odskok z bubnu a odskok do ferratické brzdy), vytažení zraněného pomocí kladkostroje, slanění se zraněným, první pomoc či jumarování. Účastníci metodiky budou stejně jako na Sfingách rozděleni na ty, kteří budou prokazovat znalosti (tj. udělají si metodiku) a na ty, kteří se zde budou učit a zlepšovat.

Nějaké studijní materiály najdete na našem webu (www.horoklub.cz) v sekci metodika, podrobněji rozpracovaná témata metodiky pak na webu <http://www.horolezeckametodika.cz/>. Termín konání metodiky v Perštejně bude ještě upřesněn, ale nejspíš to bude opět v dubnu.

Tak jsme se dočkali, dne 17. 1. 2009 proběhla zimní metodika na Sfingách u Měděnce.

Na začátku byli přítomní rozdělení na metodiky (Jířa, Jansič, Broňa, Bohouš i Letoš), žadatele o splnění metodiky ve dvojicích Šišky Pěťa a Deivina a Ludva a já. A pak ti, co se chtěli něco naučit, ostatní členové Horoklubu od těch nejmladších až po ty odrostlé.

Sněhová pokrývka nebyla ideální, ale dostačující. Broňa si vzal raději kluky, tedy nás, protože tušil, že by holky na něj křičely :). Šišky tedy zkoušel Jansič.

A z čeho jsme byli zkoušeni? Museli jsme se navázat jako na ledovci, předvést postup normální a do svahu, traverzovat svahem. Vytvořit tutový štand pomocí cepínu, dvou cepínů a ponožky, kterou simuloval pytlík z jakési textilie (opravdu to jde). Pak jsme použili sněhovou kotvu. Dále jsme brzdili druholezce přes kotník a přes koleno. Nakonec se Broňa přivázal k jednomu adeptovi na lano, na nic nečekal a šup ze svahu. Opravdu odvážlivec, protože kdyby nebyl zachycen, tak se odporoučí nebezpečně vyhlížejícím výšvihem do údolí. Já jsem šel první na řadu, předvedl jsem opravdu složitý

vyprošťovací systém. Trvalo mi to dost dlouho, Broňa pěkně vymrzl, ale alespoň jsem pobavil „čumily“. Ludvovo provedení bylo o poznání lepší a nakonec šel na řadu i Honza, který nebyl zkoušen, ale taky vyprostil Broňu bez problémů. Pak nás Broněk ještě vyzkoušel ze znalosti základních úrazů, které se můžou přihodit při manipulaci se zimní výzbrojí.

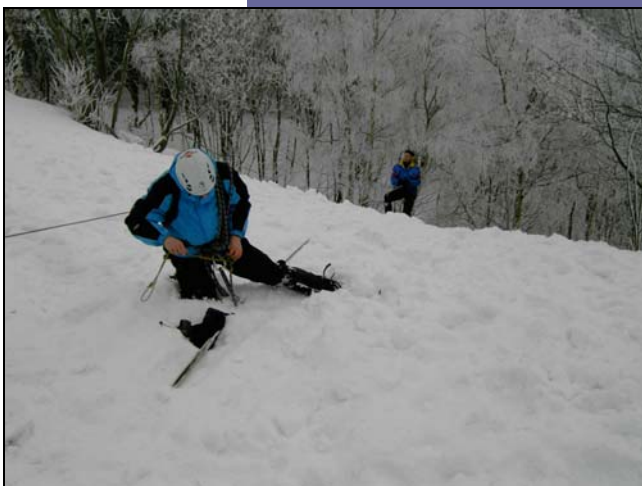
Sice jsem se šklebil, když mi Broňa sdělil, že jsem nesplnil zimní metodiku, ale musel jsem mu dát za pravdu. Myslím, že ostatní splnili.

Jířa a Bohouš předvedli a nechali vyzkoušet nález „zasypaného“ pípáku lavinou pomocí lavinového vyhledávače. Letoš učil používání šroubů do ledu, vytvoření abalakových hodin a sundání ledovcového šroubu pomocí lana. To vše bylo ovšem doprovázeno teorií a příklady ze života.

A ještě něco pro zábavu. Každý si mohl vyzkoušet brzdění druholezce tak, že Pavel coby prvolezec se rozeběhl po silnici a byl zachycen „prvolezcem“, který zašlápl cepín vedle vozovky.

Realizaci zimní metodiky hodnotím na výbornou. Hodně jsem se naučil a dost uvědomil. Díky moc metodikům.

Blahouš

Účastníci: Hanka, Petr a fajnová partička z Děčína Honza, Jana, Tomáš, Monča a batole Jeník

Tak na takhle masňácky dovolený jsem ještě nebyla, pomyslela jsem si, když nás svérázný řidič vyrazil z autobusu před naším katalogovým hotelem asi 300m od pláže. S přistaveným kočárem přímo před hotel a polopenzí jsme si mohli nezávisle lézt. Podle průvodce zjišťujeme, že v blízkosti hotelu jsou pouze 2 oblasti. Později se však ukázalo, že to není žádný problém, protože do všech koutů ostrova to trvalo zhruba 1,5h jízdy (na šířku 160 km) po zdejších perfektně značených pseudo-dálnicích. Balíme si věci a hned vyrážíme do nejbližší **Cala Magraner**. Nesmíte se nechat odradit oplocenými obrovskými pozemky, vesničané tolerují přístup ke skalám přes jejich pozemky, ovšem musíte se chovat mírumilovně k jejich kozám, ovcím, oslíkům a dalším miláčkům, kteří si tam volně pobíhají a lebedí jak v ráji. V Magraneru je lezení všeho druhu, od položených plotýnek ke stropovým převisům. Je to krásná oblast v zátoce nad písčitou pláží a s romantickou atmosférou.

Největší a námi nejnavštěvovanější oblastí byla **Sa Gubia**, pár impozantních jehel-vrcholů a masivů tvořící kaňon s dostatkem sluníčka po celý den a možností kratších sportovních cest i vícedélkových výstupu. Vytvořili jsme si tu úžasnou tradici, před každým lezením jsme se posilnili v místní překrásné taverně caffem de lechi a sklenkou koňaku. Dobyli jsme zde tři vrcholy a na dva z nich nezapomenu. A sice, když mi v polovině stěny (cesta La ley del desco 5+) Honza oznamuje, že se tedy trošičku bojí výšek a vyzvídá, jak že se to má dělat na těch štandech. To mi bylo dost velkou motivací, abych nespadla. ☺ Druhý z vrcholů jsme dobyli s Pětou proslulou cestou, šestidélkovou Princessa original 6c. Když tak nad tím teď přemýšlím, každá z oblastí byla jiná a něčím strašně kouzelná, ale Gubia byla prostě miláček.

Tijuana byla nejjižnější oblast, táhlý pás skal tyčících se na útesu přímo nad mořem. Dalo se zde lézt po přívalových deštích, proto byla také nejfrekventovanější. Vyjma pár cest lezení zde začínalo od 6c výš. Na proslulé cestě Cholesterol party 6a+ jsem spadla na zem a zlomila si prst hned druhý den, to mě teda

psychicky dost odpálilo, ale se zařatými zuby jsem lezla vesele dál, včetně téhle potvory. Jeden den jsme zde zažili přehlídku místních borců a borkyň, obdivovali jsme je v cestách 7b, 7c a pak jsme přišli na ten jejich fígl. Používají šahátko. S dlouhým pačmákem s expreskou na konci se cvakaly nýty jedna báseň.

Alaro a Fraguel Rock bezkonkurenčně nejtěžší oblasti. Vysoký převislý krápníky- hadi plazící se přes břicha a stropy všeho druhu. Alaro bylo úplně totálně mokrá a tak jsme alespoň využili příležitosti a podívali se na zříceninu hradu Alaro. Odtud byl pěkný výhled na stolové hory v okolí. Při hledání Fraguel Rock (hledali jsme ho 2 dny) nám nasněžilo asi 20 čísel, což byla místní kuriozita a nevidanost soudě podle fotky skialpinisty na jednom z vrcholů Mallorcy na titulní straně všech novin. Vůbec počasí nám příliš nepálo, ukázalo se, že na takové přívaly deště a nízké teploty Mallorčani nejsou zvyklí. Pravděpodobně jsme se trefili do 50-ti leté zimy. Večerní romantické procházky po plážích a přístavech byly pro nás pasé, protože první týden pršelo skutečně každý podvečer a celou noc. Petr se zde rozplývá nad těmi hrozivými převislicemi a zároveň je zdrcen, když zjišťuje, že všechny pro něj atraktivní stropy a jeskyně jsou úplně nasáklé vodou a nevyschnou ani za měsíc.

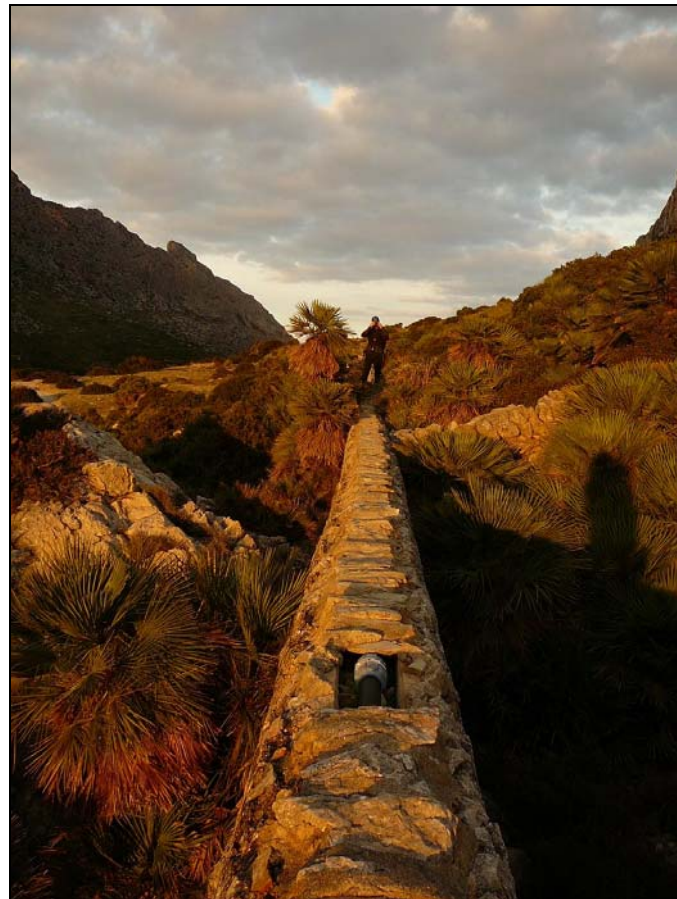
Dále se vydáváme na severozápadní cíp poloostrova Formentor. Hledáme oblast **La Creveta**,

kteřá vypadá na fotkách z průvodce tak atraktivně. Když jsme ji našli, byl na nás pohled jak na tři otrávené citróny. Hromada ukloněných plotýnek zejících z křoví, v nesnesitelném průvanu. Po první cestě to balíme a jedeme se podívat na další oblast na samém konci poloostrova u majáku. Tak tu jsme nenašli a tak celý zklamání a lezecky neukojení zkoušíme ještě **Boquer Valley**. Takhle musí vypadat ráj, to je nádhera. Byla to spíše boulderová a quakerská oblast, obklopená exotickou džunglí. Nad údolím se tyčí krásná asi 60m věž, kterou jsme si umanuli dobýt bez ohledu na to, zda tam něco vede. Vychutnali jsme si tam nejkrásnější západ sluníčka a dost těžko se mi tahle oblast opouštěla. Sladce okořeněné předchozí hořké zklamání. **Puig de Garrafa** byl takový pěkný parčík s vodopádky a klidným zevnějškem. Vzpomněla jsem si tu na Jiřu, a že by se tu dobře lezlo dětem, ale asi jenom tady ze všech oblastí. Konečně jsme našli něco suchého pro Petra a tak si leze pro radost cesty 7b, 7b+, 7c a kolem jednoho 8a brousí a vymýšlí kudy přes ty mokré krápníky, ale je to mokrá všude. Tak snad zase na jaře až pořádně doschnou. Zírám s otevřenou pusou a říkám si, že je bláznivej.

Felanitx byl pro prvotní lezce, Péťa tu bojoval s jedním 7c, který mu nakonec odolalo a já s dotěrnými slepicemi, které se nám bezostyšně vrhaly do baťohů pro svačinu. Lezení na Mallorce nemá zřejmě velkou tradici a jen několik málo příznivců. Hodně masivů je zde ještě panenských a téměř všude jsme byli jedinými lezouchy. Na nýty se nelze až tak moc spoléhat, pár jich bylo skutečně ve špatném stavu a s jedním kolegou z Čech se při pádu vytrhnul. Horolezecký kráček je jediný v hl. městě Palma de Mallorca, město stojí jistě za návštěvu. Jeho historické jádro s dominantní gotickou katedrálou

je vsuktku velkolepé. Navštívili jsme celkem 12 oblastí a projeli Mallorcu křížem krážem. Byl to parádní výlet.

A několik rad na závěr- vyhnout se sezóně, kdy se to tam hemží německými seniory. V tento vánoční čas jsou města zase úplně vylištěná. Nemohli jsme najít otevřenou hospodu ani kráček, tak jsme dojížděli autem do 5km vzdáleného Porto Crista. Auto je pro lezecké výlety nezbytné. Řidič nemá lehkou úlohu, uličky jsou tak úzké a Mallorčani tak lhostejní ke škrábancům a zbořeninám, že se divím, že jsme vyvázli jen s poškozeným zrcátkem. Ale na druhou stranu, alkoholu si za volantem dopřávají, co hrdlo ráčí, nejsou totiž nijak limitováni. Lezení zde začíná někde okolo 6a-6b. Lehčích cest je poskromnu a většinou se pyšní svou bujnou vegetací.

Hafinka

HOROKROUŽEK

Činnost chomutovského kroužku mládeže v roce 2008

Jířa Šťastný

I v roce 2008 jsme v chomutovském horolezeckém kroužku mládeže pokračovali s výcvikem mladých horolezců. S těmi mladšími jsme se scházeli každé úterý odpoledne v DDM v Chomutově a s těmi staršími jsme ve čtvrtek odpoledne jezdili na stěnu do Kadaně, kde probíhal společný výcvik se členy kadaňského kroužku. Za celý rok jsme se sešli 40x v DDM a 20x jsme byli na stěně v Kadani.

Jen co se na jaře udělalo hezky, začali jsme ve čtvrtek místo na stěnu jezdit do skal. Jelikož za odpoledne se toho moc stihnout nedá, navštěvovali jsme blízké skalní oblasti jako Cítera, Tramspké skály, Kočka, Skály nad Vysokou Jedlí či Mostecký Špičák. Od dubna do června jsme stihli šest odpoledních výjezdů.

V březnu jsme se s mládeží zúčastnili tradiční klubové akce: „Otvírání skal“ na Bořni a v dubnu „Jarní metodiky“ v Perštejně, kde si horolezečtí začátečníci měli možnost vyzkoušet základní techniky, nutné pro zachycení pádu

prvolezce, postup po feratě, přelanění, jumarování nebo provizorní slanění.

Pokud bylo hezky i o víkendech, vyráželi jsme se zkušenějšími mládežníky do skal. Nejčastěji jsme byli lézt v Sasku. V roce 2008 jsme navštívili např. tyto oblasti: Rathen, Falkenstein, Kleiner Zschand a Bielatal. Ale nevynechali jsme ani českou stranu Labských pískovců, byli jsme lézt např. v Ostrově a Tisé. Když nám na písek počasí nepřálo, zajeli jsme se podívat třeba na Čimu v Brně. V roce 2008 jsme s mládeží stihli celkem 11 víkendových akcí.

Hlavní akcí výcviku mládeže bylo opět letní soustředění, které se již po sedmé konalo v italských Dolomitech. Celkem se ho zúčastnilo pět členů z chomutovského a pět z kadaňského

kroužku mládeže pod vedením tří instruktorů. Během týdenního pobytu jsme přelezli spoustu dlouhých cest a via ferrat v nádherném horském prostředí Dolomit.

Na podzim jsem musel s Bohoušem absolvovat dvě víkendová doškolení instruktorů, takže na víkendové výjezdy s mládeží už nezbyl čas.

S těmi nejstaršími mládežníky jsme společně vyrazili na „Poslední slanění“, což je

největší akce, pořádané každý rok Horoklubem Chomutov jako neoficiální ukončení lezecké sezóny. Vloni se tato akce konala 1.11.2008

v Českých Hamrech a díky nádhernému počasí se nás na dopolední hře sešlo sedmdesát, včetně značného počtu dětí a mládeže. Myslím, že hra se všem účastníkům líbila, stejně jako večerní kulturní program, o který se postaraly kapely Album a River.

Poslední loňskou akcí, pořádanou Horoklubem Chomutov v přírodě, byl „Běh na Jedlák“. Na startu ve Vysoké Peci se sešlo asi 25 účastníků, kteří vyrazili na trať s převýšením asi pět set výškových metrů, končící na vrcholu Jedláku

v nadmořské výšce 851 m. Z mládežníků se nejlépe umístil Mates Šťastný, který obsadil páté místo mezi dospěláky.

V úterý 5.12. se na stěně v Kadani konala tradiční podzimní akce pro mládež: „Mikulášská stěna“. Pro děcka byla připravena spousta sladkostí, které si ale musela zasloužit v různých soutěžích. Byly to například: gladiátorské závody, zhoupnutí do kyvadla, odskočení v převisu apod.. Po dvou hodinách si děcka odnášela zasloužené dobroty a my jsme byli spokojeni, že se jim akce líbila.

V podobném duchu se konala i „Vánoční stěna“, která vloni vyšla na čtvrtek 18.12.2008. Na stěně v Kadani byly opět připraveny různé soutěže, tentokrát to byly například: lezení po slepu, lezení se zátěží, přejezd po kladce, vysoké lanové aktivity apod. Děcka za jednotlivé splněné soutěže sbírala body a vítězové si nakonec mohli vybrat některé z připravených cen.

Poslední akcí roku 2008 bylo „Zdobení vánočního stromečku pro zvířátka“, která se po několika letech vrátila opět do Perštejna. Sešli jsme se za setmění pod skalami u ohýnku a v příjemné atmosféře si zde opekli buřty. Potom jsme přešli k lesu, kde už svítily svíčky na stromečku. Zvířátkům jsme tady zanechali kaštiny, mrkev, jablka a další pochutiny, přitom si zazpívali koledy, předali malé dárky a popřáli jen to nejlepší do nadcházejících vánočních svátků a příštího roku 2009.

Doufám, že i v příštím roce se najde alespoň několik členů klubu, kteří se budou ochotni ve svém volném čase věnovat výcviku dětí a mládeže, a že se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků pro tuto činnost.

Jiří Šťastný

PS: Horoklub Chomutov v roce 2008 finančně podpořilo Město Chomutov dotací na činnost. Výcvik dětí a mládeže finančně podpořil Ústecký kraj z programu volnočasové aktivity dětí a mládeže, Český horolezecký svaz a Severočeské doly, a.s..

Zdá se, že druhou lednovou sobotu léta páně 2009 mělo spousta z nás horoklubáků podobný nápad. Tím nápadem bylo dostat přebytečné vánoční kalorie z těla ven pomocí klouzavých prkýnek. A tak zcela spontánně vykristalizovala akce, která se svým počtem účastníků z řad Horoklubu může řadit mezi „hromadné klubové sportovní podniky“. Sportovním náčiním, jak už jsem naznačil, byly mimoděk zvoleny běžky, které nejsou pro každého zrovna královskou disciplínou, nicméně se stávají módním trendem a sportem pro široké masy. Ale nepředbíhejme!

Náš sraz a následný start do stopy proběhl po vzoru Jizerské padesátky v několika vlnách. Ne že by nás bylo tolik, ale prostě jsme se nedokázali mezi sebou domluvit. A tak se stalo, že jednou takhle po ránu netočím klikou lanovky, ale sedím s Květuškou v autě na parkovišti před hotelem Lesná a čekám, kdo a kdy přijede. Nedělám si moc iluze, neboť přeci jen teorii o koeficientu účastnosti mám velmi dobře prakticky ověřenou. Konečně půl hodiny po termínu přijíždí podezřelé auto. Přes jeho zamířené okénka vidíme tři velké nahrbené postavy, které se do interiéru vozidla jen stěží vejdou. Když se ty tři „gorily“ soukají ven, musíme se smát. Jsou to naši akčňáci – Pavel, Blahouš a Venca. Hned je veseleji. Kluci hýří optimismem a nadšením. Zatímco Venca s Blážíou mají dnes pouze sezónní premiéru, Pavel má na běžkách premiéru životní. Není tedy divu, že ačkoliv víme, že má někdy později dorazit další skupina vedená Jířou, nečekáme a vrháme se nedočkavě do terénu. Skiareál Lesná voní novotou, všude jsou vyrolbované stopy jak na klasiku, tak bruslení

a jako bonus se skrze mraky prodírá slunce. Vypadá to na skvělý den.

Mým záměrem je dojet na Klíny a zpět, takže míříme po vyrolbovaném okruhu směrem k východní straně Liščího vrchu. Naše putování začalo hned pěkně zvesela. Asi půl kilometru za hotelem je malý sjezd křižující silnici. Kluci v něm hned předvedli pěkných pár vozembouchů, které jsme si začali vzájemně počítat, abychom mohli vyhlásit největšího vozemboucha výpravy. O pár desítek metrů dál Venca se zkormouceným obličejem ohlásil první defekt - natržené poutko od fungl nové hůlky. Popravdě řečeno, když jsem viděl Vencovo medvědí tlapu a to rachiticky zkonstruované poutko, ani se nedivím, že se rozpadlo. Po další kilometru jsme absolvovali další technickou pauzu. Tentokrát mažeme. Květa s Vencou chtějí sjezdový vosk. Upozorňuji je, že kdo maže, ten trpí. Tentokrát však nastala výjimka potvrzující pravidlo a oba po namázání hlásí zlepšení jízdních vlastností. Kromě nás je na okruhu spousta dalších běžkařů a tak se díky častým přestávkám stále vzájemně míváme a předjíždíme. Pavel pojal svou první jízdu hodně prestižně a po vzoru urputníků dře, co to dá. Peloton uzavírá Venca, který o sobě prohlásil, že kdysi aspiroval na biatlonistu a tak už mu během výletu nikdo jinak neřekne. Zlomový okamžik výletu nastal na východní straně Liščího vrchu na rozcestí okruhů. Kromě toho, že zde kluci předvedli další skvělé figury z akrobatického lyžování, jsme se

rozhodli, že na Klíny nepojedeme. Jednak tam v danou chvíli nevede vyrolbovaná stopa a jednak je to na první túru moc daleko. Rozhodli jsme se vrátit k hotelu okruhem přes Červenou Jámu s tím, že se aspoň potkáme s Jířou a jeho bandou.

Koneckonců, do kopce je to vždycky správně ne? A tak stoupáme v džípem rozježděné stopě a vychutnáváme si ten „vytrvalostní vopruz“ každý po svém. Na Červené Jámě už byly proluky v našem pelotonu větší. Alespoň jsme měli s Květou čas nafotit zimní idylku a nacytat trochu toho vzácného zimního slunce do vymrzlých tváří. Poslední dorazivší Venca se opět dožadoval vosku, tentokrát stoupacího. Pavel ho po marném pokusu mu poradit poslal mírně řečeno k šípku a odjel kamsi do dále. A tak po technické pauze pokračujeme dál už jen ve čtyřech. Naši fyzičku dokonale prověřil strmý stoupek vedoucí na temeno kopce nad Červenou Jámu, na jehož konci fotíme propagační skupinové foto. Máme žízeň, což Venca demonstruje lízáním sněhu, a tak natěšeně kvapíme směrem k hotelu. Sotva jsme ujeli pár

metrů, objevila se v protisměru Jířovo úderná skupina ve složení Luciferka, David, Dejvina, Šiška a Jířa přestrojený za polárního badatele. Dohodli jsme se, že se potkáme na obědě v hospodě a pokračujeme každý svým směrem za svým štěstím. To naše štěstí bylo v danou chvíli kus žvance a pití, kterého jsme dosáhli poměrně záhy v útrokách hotelu, kam jsme nedlouho po té přijeli. Na hodokvas se k nám přidal i Pavel, který mezitím dotrucoval v autě před hotelem. Ačkoliv bylo v hospodě slušně nácpano, natrefili jsme na prázdný stůl, kde jsme mohli v klidu doplnit energii na další kolečko. Když už jsme byli na odchodu, objevil se Jířa se svou suitou. V jednotě je síla a tak jsme se spojili v jeden tým a vyrazili společně na další okruh, tentokrát k Eduardově skále. Víc lidí - větší práca. To se také potvrdilo, a to

zejména ve sjezdu podél plynovodu, kde stopu svými těly postupně zatarasil Pavel a Blahouš, a kde se jim vyhnout ve vysoké rychlosti, bylo pro mnohé poměrně vzrušující. Kromě ryze sportovně-fyzických prožitků jsme si na okruhu užili také trochu té romantiky, když pozdní odpolední slunce doslova čarovalo kýčovitě pěkné zimní krajinové výjevy. Nejsme s Květou jediní, kdo podléhá fotománii a plní kartu ve foťáku snímek za snímkem. V závěru okruhu jsme potkali další lezecké postavičky nejen z našeho klubu. Svět je malej! Po té, co jsme dokroužili opět k hotelu, navrhuji na závěr ještě malý dvoukilometrový „fialový“ okruh kousek za hotelem. Chudák Pavel, alergický na sjezdy nic zlého netuše se chytil hned, Bláža a Květa se posléze přidali taky. Okruh se skládal ze dvou strmých sjezdů ukončených ostrou zatáčkou označenou černým vykřičníkem a z jednoho táhlého stoupáku. Tento okruh by klidně snesl přívizsko „ždímačka“ nebo „dorážeka“. Kdo se nedorazil ve sjezdech, ten se spolehlivě vyždímal ve stoupáku. Když jsme se opět postupně sešli u informační cedule před hotelem, shodli jsme se na tom, že je čas v nejlepším přestat. A tak dnes už podruhé zalézáme do hospody a společně s ostatními lyžníky popijíme a pojídáme laskominy, a já neodvratně nabývám dojmu, že ten původní záměr, vyhnat z těla přebytečné kalorie, nám tak trochu nevyšel. Ale to ostatní, to se povedlo na výbornou!

LdS

PS: „Zlatý vozembouch“ po zásluze putuje do společných rukou Pavla a Blahouše. Gratulujeme!

Otvírání skal na Kozelce (21.3.2009)

Není to tak dávno, co jsme ukončili loňskou sezónu posledním slaněním v Českých Hamrech a už nám opět jaro klepe na dveře. Je tedy na čase otevřít skály pro sezónu roku 2009. A aby byla nějaká změna, vybrali jsme pro letošní otvírání skály na Doubravickém vrchu, které asi všichni znáte spíše jako „Kozelka“.

Takže, kdo si chce zalézt na sopečném tufu, ať dorazí na tábořiště pod Kozelkou v sobotu 21.3.2009 v 10.00 hod. Komu se nechce brzo ráno vstávat, ten může přijet už v pátek večer a na tábořišti přespat třeba až do neděle, určitě zde bude vybraná společnost dalších členů klubu.

